

Balzsamecet

Balzsamecettel öntötték le
a szemét. Álmomban megértettem,
nem kínzás, a szem szomjúságára
volt keresztény sorsrím-válasz, egy
passzív megváltónak kijáró részvét-
gesztus, épp nem paródia. Mert
annyi mindent látni kell, lángoljon
bát szemérről az összegyűjtött
hekatomba. Aki óvó
fedéllel venné körbe a látás
szerelmesét, szemellenzőt sem átall
rakni rá – nyugtalanságát ecet mossa,
forró gerjedelmét balzsam
enyhíti. Akárkit kér, hogy
nézzen a szemébe, megváltása
forog kockán. És nem lehet
vigasz, hogy végül mindenki
megvakul.

SOPOTNIK ZOLTÁN

Rög

„Akit örültekházában ápolnak, az legalább valaki.”
(Fernando Pessoa)

Megint az angyalhullás, és én megint a leesőket
számolom. Rög, a szerzetes, aki a templom alatti
állatkórházban segédkezik, gyógyszereket hoz nekem.
Beteg állatok auráját fogja fel, azokból készíti, mondja,
és ez már meg sem rémít, fel sem készít semmire. Törött
csontokat, széthúzott gerinceket látok magam előtt, mikor
iszom az első üvegcséből. Kicsit félek Rögötől, olyan nyest-
feje van, élesek a szemei, és a hangja karcol. Nem találok
magam, mikor találkozunk. A múltkor átlépett egy angyalon,
meg se rezzent, pedig a közeli bokrok is morogtak, a fák
meg mintha utána kaptak volna félholt ág-kezeikkel. Mint a
kényelmetlen mondatokat, lerázta. A második üvegcsé
után halványodnak az angyalok, esés után normális sétálók-ká
változnak át, szétnéznek, beszélgetnek, mintha úgy élnének,
akár mi, emberek. Persze az ő élésük mégis egy másik
minőség. Talán magasabb. A normalitásról meg nem tudok
semmit, én nem tudok aláhullani.